

กลืนฝน

นวนิยายรักวัยรุ่น

ความรักในวัยรุ่นไม่ได้โรยด้วยดอกกุหลาบ
มันโรยด้วยฝน ด้วยน้ำตา และด้วยความจริง
ที่บางครั้งก็เจ็บปวดกว่าที่คิด

© 2026 · สงวนลิขสิทธิ์ทุกอย่าง

| บทที่ ๑ — เด็กโตะหลัง

ชื่อของเขาคือ ภูมิ วงศ์ดี แต่ในโรงเรียนมัธยมปลายแห่งนี้ไม่มีใครเรียกเขาอย่างนั้น

พวกเพื่อนเรียกเขาว่า "ภูมิขายขนม" เพราะทุกเช้าก่อนเข้าแถวเคารพธงชาติ เขาจะแบกกระเป๋ผ้าใบใบใหญ่มาโรงเรียน ภายในบรรจุขนมถุงที่แม่ทำขายตั้งแต่ตีสี่ — ทองม้วน ถั่วตัด ลูกชุบ และขนมโบราณอื่นๆ ที่เขาขายให้เพื่อนในราคาถูกละหับบาท เพื่อเก็บเงินไว้จ่ายค่าเทอม

ภูมินั่งโตะหลังสุดของห้อง ม.๕/๒ ติดหน้าต่างที่มองเห็นสนามหญ้าและต้นจามจุรีเก่าแก่ที่ยืนต้นมาก่อนโรงเรียนนี้จะสร้าง เขาเรียนไม่เลว แต่ก็ไม่เด่น ครูส่วนใหญ่จำชื่อเขาได้เพราะการบ้านที่ไม่เคยส่งช้า ไม่ใช่เพราะความสามารถอะไรพิเศษ

วันที่ชีวิตของเขาเปลี่ยนคือวันที่ฝนตกแรกของปีการศึกษา และมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหลบฝนในห้องเรียน ผมเปียกโชก เสื้อนักเรียนเปื้อนโคลน กระเป๋านักเรียนที่สะพายบนหลังเปียกจนหนักจะขาด

เธอมองรอบห้อง มองหาที่นั่งว่าง แล้วตาก็สบกับภูมิพอดี

"ขอนั่งด้วยได้ไหม" เธอถาม ไม่รอให้เขาตอบก็ดึงเก้าอี้นั่งลงแล้ว

ชื่อของเธอคือ นภา ทองแท้ เด็กโอนย้ายมาจากโรงเรียนในต่าง
จังหวัด และนั่นเป็นครั้งแรกที่ภูมิรู้ว่า กลิ่นฝนบนผมคนอื่นสามารถ
ทำให้หัวใจหยุดเต้นชั่วคราวได้

. . .

| บทที่ ๒ — ราคาของความฝัน

นภาไม่ได้มาโรงเรียนนี้เพราะเลือก

เธอมาเพราะทุนการศึกษาประเภทเดียวที่ครอบครัวของเธอพอจะหาได้พาเธอมา พ่อของเธอเป็นคนขับรถสองแถว แม่รับจ้างตัดเย็บผ้าที่บ้าน มีน้องชายอีกสองคนที่กำลังเรียนประถม ทุกบาทในบ้านถูกนับก่อนใช้เสมอ

เธอต้องตื่นตีห้าเพื่อช่วยแม่ตัดผ้าก่อนไปโรงเรียน กลับบ้านตีห้า โมงเย็นแล้วยังต้องสอนการบ้านน้อง ก่อนที่จะนั่งทำการบ้านตัวเองจนเที่ยงคืน

แต่เธอเรียนเก่ง เก่งจนครูหลายคนแปลกใจ และเก่งจนเพื่อนบางคนไม่ชอบ

"โอ้โฮ คะแนนสูงอีกแล้ว ไม่รู้จะแสดงอะไรอีก" ปลายฝนกระซิบให้เพื่อนฟังดังพอที่นภาจะได้ยิน ปลายฝนเป็นเด็กเรียนดีอันดับหนึ่งของห้องมาตลอดสามปี จนกระทั่งนภามา

นภาไม่ได้ทำอะไร แค่เก็บกระดาษาข้อสอบไว้ในกระเป๋า แล้วเดินออกไปข้างนอก

ภูมิเห็นทุกอย่าง เขาเก็บขนมถุงสุดท้ายที่ขายได้ก่อนเลิกเรียนออกมา แล้วเดินตามเธอไปที่ระเบียงหลังห้องน้ำ ที่ที่ไม่มีใครมา

"เอาไหม" เขายื่นถุงทองม้วนให้

นภามองถุงขนม มองเขา แล้วรับ

"ขอบคุณ"

พวกเขาไม่ได้พูดอะไรอีกนานมาก แต่ก็ไม่มีใครลุกไปไหน นั่งฟังเสียงรถวิ่งนอกรั้วโรงเรียนไปด้วยกัน จนกระทั่งเข้าห้องดัง

. . .

| บทที่ ๓ — สิ่งที่ไม่มีในห้องเรียน

มิตรภาพของพวกเขาเกิดขึ้นทีละน้อย เหมือนน้ำที่ค่อยๆ ซึมผ่านดินแห้ง

ภูมิสอนนภาเรื่องคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาเดียวที่เธออ่อน นภาสอนภูมิเรื่องการเขียนเรียงความ ซึ่งเป็นวิชาที่เขาได้คะแนนต่ำที่สุดตลอดชีวิต พวกเขาอ่านหนังสือที่ห้องสมุดทุกวันพฤหัสบดีหลังเลิกเรียน นั่งคนละโต๊ะแต่อยู่ใกล้กันพอที่จะกระซิบถามกันได้

และในระหว่างนั้น ภูมิเริ่มสังเกตสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ของเธอ

ว่าเธอชอบดมกลิ่นหนังสือใหม่ก่อนเปิดอ่าน ว่าเธอขีดเส้นใต้ด้วยดินสอแล้วลบออกทุกครั้ง เพราะไม่อยากทำหนังสือห้องสมุดสกปรก ว่าเธอซื้อน้ำอัดลมขวดเดียวแล้วแบ่งกินตั้งแต่เที่ยงจนเย็น เพราะสตางค์ที่พ่อให้มาวันละยี่สิบบาทต้องประหยัดให้ถึงค่ารถกลับบ้าน

เขาไม่ได้บอกว่าเขาเห็น แต่วันรุ่งขึ้นเขาก็นำขนมถุงเล็กใส่ไว้บนโต๊ะเธอโดยไม่มีคำอธิบาย

นภาไม่ถาม เธอแค่เก็บไว้

จนวันหนึ่งเธอถามเขาว่า "ภูมิอยากเรียนอะไรต่อ"

เขาหยุดคิดนาน ก่อนจะตอบว่า "วิศวกรรม แต่คงไม่ได้เรียน"

"ทำไม"

"ค่าเทอมแพง แม่คงไม่ไหว" เขาพูดตรงๆ โดยไม่เสียน้ำตา ราวกับ
มันเป็นเรื่องธรรมดาที่รู้มานานแล้ว

นภามองเขา แล้วพูดเบาๆ ว่า "แล้วก็ยังไม่แน่ใจ เดี่ยวหาทางกัน"

ภูมิไม่รู้ว่่า "กัน" ในประโยคนั้นหมายความว่าอะไร แต่เขาก็ไม่
อยากให้มันหมายความว่าเธอพูดเพื่อปลอบใจ

. . .

| บทที่ ๔ — คินที่ฝนไม่หยุด

ปลายภาคเรียนที่สอง เรื่องราวที่ไม่มีใครอยากให้เกิดก็เกิดขึ้น

มีคนแจ้งครูว่าภูมิชายخنมในโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต ครูเวรเรียกเขาเข้าไปพบ ยึดกระเป๋าخنม และขู่จะแจ้งผู้ปกครอง ภูมินั่งตัวแข็งในห้องครู ไม่ได้ร้องไห้ แต่มือที่กุมกันบนตักสั่นเล็กน้อย

เขารู้ดีว่าใครแจ้ง

นภาารู้เช่นกัน เธอเดินเข้าไปในห้องครูโดยไม่มีใครเชิญ ยืนตรงหน้าครูเวรแล้วพูดว่า "หนูขอโทษที่เข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่หนูอยากให้ครูรู้ว่า ภูมิชายخنมเพื่อจ่ายค่าเทอม ไม่ใช่เพื่อความสนุก ถ้าครูจะลงโทษ หนูขอให้ลงโทษหนูด้วย เพราะหนูซื้อخنมเขาทุกวัน"

ห้องครูเงียบ

ครูเวรมองนภา มองภูมิ แล้วため息ยาว "ไปได้แล้ว ทั้งคู่"

พวกเขาออกมาจากห้องครูในยามเย็น ฝนเริ่มโปรยเม็ดเล็กๆ ภูมียืนอยู่กลางลานโรงเรียนโดยไม่หลบ

"ทำไมต้องทำแบบนั้น" เขาถาม เสียงแข็งกว่าที่ตั้งใจ

"เพราะถ้าเป็นฉัน ก็อยากให้มีคนทำแบบนั้นกับฉันบ้าง" นภาตอบเรียบๆ

ภูมิไม่มีคำตอบ เขาแค่ยืนอยู่ในสายฝนต่อไป จนนภาถอดเสื้อกันฝนบางๆ ที่คลุมอยู่บนไหล่ออกมาชูให้

"คนขายของไม่มีสิทธิ์เป่ยกฝน" เธอพูดพร้อมยิ้มมุมเดียว

เขาไม่รับเสื้อกันฝน แต่เขาก็เดินเข้าไปยืนชิดเธอมากขึ้นสักก้าว
หนึ่ง ให้เสื้อกันฝนฝนเดียวคลุมได้ทั้งคู่

ฝนตกหนักขึ้น และไม่มีใครอยากรีบไปไหน

. . .

| บทที่ ๕ — กลืนหลังฝน

ชีวิตหลังจากนั้นไม่ได้ง่ายขึ้น

ภูมิต้องหาทางขายขนมนอกรั้วโรงเรียนแทน ตื่นเช้ากว่าเดิมเพื่อส่งขนมให้ร้านค้าแถวบ้าน น่ายังคงสู้กับคะแนนและสู้กับสายตาของปลายฝนที่ไม่เคยหยุดมอง แม่ของนภาพ่วยเป็นช่วงสั้นๆ ทำให้ต้องขาดเรียนสามวัน ซึ่งสามวันนั้นภูมิถ่ายเอกสารโน้ตเรียนทุกวิชาส่งให้เธอโดยไม่บอกว่าต้องเสียเงินค่าถ่ายเอกสารไปเท่าไร

และในวันสุดท้ายของปีการศึกษา หลังพิธีมอบรางวัลที่นภาได้รับทุนเรียนดีอันดับหนึ่ง — ซึ่งปลายฝนหน้าแดงนั่งอยู่แถวหลัง — ภูมิรอเธออยู่หน้าประตูโรงเรียน

เขาถือถุงกระดาษใบเล็กในมือ

"ทองม้วน" เขาพูดก่อนที่จะถาม "แม่ทำพิเศษ หวานกว่าปกติหน่อย"

นภารับถุง แล้วก็ยืนอยู่ตรงนั้น ไม่เดินไปไหน

"ภูมิ"

"อะไร"

"ปีหน้าสมัครทุนด้วยกันไหม ฉันเห็นทุนของกระทรวงที่รับสาขาวิศวกรรม เขาให้ค่าเทอมกับค่าครองชีพ ลองดูไหม"

ภูมิมองเธอนาน มองนานจนเธอต้องเบือนหน้าหนี

"นภา"

"อะไร"

"ขอบคุณที่ไม่แกล้งทำเป็นว่าชีวิตฉันง่าย"

นภาหันกลับมา ตาแดงขึ้นเล็กน้อย เธอเป็นคนแรกในชีวิตของเขา
ที่ไม่ได้ปอบว่า "มันจะดีขึ้นเอง" แต่เลือกที่จะนั่งลงตรงนั้นกับเขาแทน

"เราต่อสู้กันเอง" เธอพูดเรียบๆ "ไม่มีใครทำให้เราได้ นอกจาก
เรา"

ลมพัดเอากลิ่นฝนที่ค้างอยู่บนใบไม้มาด้วย กลิ่นเดียวกับวันแรกที่
พบกัน

ภูมิไม่รู้ว่านี้คือความรักหรือเปล่า แต่เขารู้ว่ามันเป็นสิ่งที่มึน้ำหนัก
มีรอยแผล มีเหนือย และมีอุ้น ทั้งหมดในเวลาเดียวกัน

และบางทีนั่นแหละคือความหมายที่แท้จริงของมัน

. . .

ความรักในวัยเรียนไม่ได้โรยด้วยดอกกุหลาบ
มันโรยด้วยขนมถุงห้าบาท บันทึกโน้ตที่ถ่ายเอง
และคนที่ยอมยื่นเปียกฝนด้วยกันโดยไม่ถาม

นั่นคือของจริง

— จบ —